

РЕШЕНИЕ

№ 2154

гр. София, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 19.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **3044** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл. ДОПК.

Образувано е по жалба на Д. Ц. Д. от [населено място] срещу Ревизионен акт № Р-22221421006410-091-001/27.10.2022 година, потвърден с Решение № 65/16.01.2023 година на Директор на Дирекция ОДОП, с който са установени задълженията за Данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ в общ размер на 74 491 лева и лихва в размер на 26 516,36 лева за данъчни периоди от 01.01.2016 година до 31.12.2019 година.

Развитите в жалбата оплаквания са за нищожност и незаконосъобразност на ревизионния акт. Твърди се, че същият е издаден от некомпетентни органи непритежаващи териториална компетентност да извършват ревизия, като наред с това ревизионният акт е нищожен и на още основание- не му връчена заповедта за възлагане на ревизия, нито исканията за представяне на доказателства, а органите, които са издали ревизионния акт не са притежавали квалифициран електронен подпис. Посочва се още , че при издаването на ревизионния акт са допуснати и съществени процесуални нарушения, и нарушения на материалния закон. Иска се или обявяване нищожността на ревизионния акт или отмяната му и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят- Д. Ц. Д. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Д., редовно преупълномощена от адвокат Б., която заявява претенция за

присъждане на разноси. Съображения относно нищожността и незаконосъобразността на издадения ревизионен акт развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция ”Обжалване и данъчно осигурителна практика” при ЦУ на НАП-гр. С., редовно уведомен при условията на чл.138,ла.2 АПК се представлява от юрисконсулт М. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложения Трудов договор от 14.05.2021 година на Министър на финансите е видно, че Г. Д. Г. е назначен за Заместник- изпълнителен директор на НАП-[населено място] считано от 14.05.2021 година и е заемал длъжността до 12.12.2022 година, когато му е прекратен Трудовият договор / лист 133 гръб/.

Със Заповед № ЗЦУ-ОПР-9/21.05.2021 година Изпълнителен директор на НАП оправомощил Г. Д. Г.- Заместник –изпълнителен директор на НАП да определя органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл.7,ал.1 и чл.8 от ДОПК и при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции със заповед да нарежда служители от една териториална дирекция да преминат в друга териториална дирекция за изпълнение на които съответният териториален директор да командирова служители от поверената му дирекция по ред и условия, определени в КТ.

Със Заповед № З-ЦУ-3287/08.11.2021 година Г. Д. Г. на основание чл.12,ал.6 от ДОПК и Заповед № ЗЦУ-ОПР-9/21.05.2021 година на Изпълнителен директор на НАП определил органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл.7,ал.,1 и чл.8 от ДОПК от ТД на НАП- В. Т.– Ц. М. П. – Началник сектор „ Ревизии“, Р. А. К.- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- В. Т. и ръководител екип и Н. Г. Н. на длъжност- Старши инспектор по приходите и посочил, че определените органи осъществяват правомощията си по чл.12,ал.1 от ДОПК на територията на цялата страна, независимо от определената по чл.7,ал.1 и чл.8 компетентност.

Със Заповед № РД-01-787/08.11.2021 година Директор ТД на НАП- [населено място] на основание чл.11,ал.3 от ЗНАП и Заповед № З-ЦУ-3287/08.11.2021 година наредил функциите на компетентен орган по чл.112,ал.2, т. от ДОПК считано от 08.11.2021 година да се изпълняват от органи по приходите, за които не се прилагат правилата на чл.7,ал.1 и чл.8 от ДОПК измежду които и Ц. М. П. на длъжност- Началник- сектор при ТД на НАП- В. Тръново и определил техните заместници- И. К. А. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“ при ТД на НАП- В. Т..

Със Заповед №З-ЦУ-3320/12.11.2021 година на Заместник- изпълнителен директор на НАП Г. Д. е наредено служителите на ТД на НАП, посочени в Заповед № З-ЦУ-1659 от 05.05.2021 година и З-ЦУ-3287/08.11.2021 година, издадени на основание чл.12,ал.6 от ДОПК да осъществяват производствата по ДОПК по отношение на лицата, посочени в приложение към заповедта, за които компетентната териториална дирекция по чл.8 от ДОПК е ТД на НАП- С. измежду които и жалбоподателя Д. Ц. Д..

Със ЗВР от 12.11.2021 година Ц. М. П. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- В. Т. възложила да бъде извършена ревизия на жалбоподателя,

определил състава на ревизиращия екип- Р. А. К. на длъжност- Главен инспектор по приходите/ ръководител на ревизията и Н. Г. Н. на длъжност- Старши инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- Данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2016 година до 31.12.2019 година, срока, в който следва да завърши ревизията - до три месеца считано от датата на връчване на заповедта.

Последната е връчена на жалбоподателя по реда на чл.32 от ДОПК на дата 05.04.2022 година.

Със Заповед № 1270/15.11.2021 година Директор ТД на НАП- В. Т. определил органи по приходите, които да издават заповеди за възлагане на ревизии по реда на чл.112,ал.2 т.1 от ДОПК, измежду които и Ц. М. П. – Началник сектор“ Ревизии“ при ТД на НАП- В. Т. и определил техните заместници-И. К. А. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ – заместник на Ц. М. П..

Със Заповед № 4344/23.06.2022 година на За директор Офис“ Обслужване“- В. е разрешено ползването на платен годишен отпуск на Ц. М. П. на длъжност “ Началник сектор“- 5 работни дни за периода от 23.06.2022 година до 29.06.2022 годна включително и посочил за времето на разрешения отпуск служителят да бъде заместван от И. К. А. – Началник сектор „ Ревизии“ .

Със Заповед за изменение на ЗВР от 27.06.2022 година И. К. А. в качеството на заместник на Ц. М. П. - Началник сектор „Ревизии“ определил нов срок за завършване на ревизията на жалбоподателя до 29.08.2022 година.

Заповедта е връчена по реда на чл.32 от ДОПК.

На 13.09.2022 година органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип съставили РД № Р-22221421006410-092-001, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизиращия данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

РД е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на дата 15.09.2022 година

На 24.10.2022 година ревизиращият данъчен субект депозирал писмено възражение срещу съставения РД, с което подробно изразил несъгласието си с предложението за установяване.

На 27.10.2022 година Ц. М. П. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“ и Р. А. К. на длъжност главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията издали обжалвания Ревизионен акт № Р-22221421006410-091-001, с който установили задълженията на ревизиращия данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

РА е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на дата 31.10.2022 година. На 14.11.2022 година жалбоподателят депозирал жалба срещу издадения РА до Директор на Дирекция ОДОП, а с Решение № 65/16.01.2023 година Директор на Дирекция ОДОП потвърдил обжалвания Ревизионен акт.

Решението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на 20.01.2023 година. Приложени са всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно-техническа експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си .

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в

преклузивния срок по чл.156,ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт е нищожен.

Още с Определението за насрочване УКАЗА НА ОТВЕТНИКА ПО ЖАЛБАТА, ЧЕ ЗА ОБСТОЯТЕЛСТВОТО, ЧЕ ЛИЦЕТО Ц. М. П. КЪМ ДАТАТА НА ИЗДАВАНЕ НА ПЪРВАТА ЗВР, ЗАПОВЕДИТЕ ЗА ИЗМЕНЕНИЕ НА ЗВР И РА Е ЗАЕМАЛА ДЛЪЖНОСТТА- НАЧАЛНИК СЕКТОР И Е ОПРЕДЕЛЕНА ЗА ОРГАН, КОЙТО МОЖЕ ДА ВЪЗЛАГА РЕВИЗИИ КЪМ ТАЗИ ДАТА НА ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ/ КАК Е ОПРЕДЕЛЕН СЪЩИЯТ ДА ИЗДАВА ЗВР НА ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ/ В ТОВА ЧИСЛО ПРОТОКОЛ ОТ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ ИЛИ ДРУГ ДОКУМЕНТ, УДОСТОВЕРЯВАЩ, ЧЕ РЕВИЗИЯТА Е ВЪЗЛОЖЕНА НА НЕЯ, ЛИЦЕТО Р. А. К. към датите на издаване на ЗВР, РД и РА е заемала длъжността- Главен инспектор по приходите и е била определена за ръководител на ревизията/ ПО КАКЪВ НАЧИН Е ОПРЕДЕЛЕНА ЗА РЪКОВОДИТЕЛ НА РЕВИЗИЯТА/ В ТОВА ЧИСЛО И НА жалбоподателя и как същият избран за част от ревизиращия екип на жалбоподателя- въз основа на какъв документ, лицето Н. Г. Н. към датите на издаване на ЗВР и РД е заемал длъжността- СТАРШИ инспектор по приходите И ВЪЗ ОСНОВА НА КАКЪВ ДОКУМЕНТ Е ОПРЕДЕЛЕН ЗА ЧАСТ ОТ РЕВИЗИРАЩИЯ ЕКИП НА ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ, ЛИЦАТА, УЧАСТВАЩИ В ПРОИЗВОДСТВОТО ПО ИЗВЪРШВАНЕ НА РЕВИЗИЯ СА ПРИТЕЖАВАЛИ КВАЛИФИЦИРАН ЕЛЕКТРОНЕН ПОДПИС В ТОВА ЧИСЛО И УДОСТОВЕРЕНИЕ ОТ ДОСТАВЧИКА ЗА ТАКЪВ, НЕ СОЧИ ДОКАЗАТЕЛСТВА.

Доказателства, че лицето Ц. М. П. към датата на издаване на ЗВР и РА е заемала длъжността- Началник сектор“ Ревизии“ при ТД на НАП- В. Т. не са представени, както и доказателства, че лицата, включени в състава на ревизиращия екип-Р. А. К. е заемала длъжността- Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията, както и лицето Н. Г. Н. е заемал длъжността – Старши инспектор по приходите към ТД на НАП- В. Т.. Освен посоченото, към датата на първата издадена ЗВР от 12.11.2021 година липсват доказателства, че Ц. М. П.-Началник сектор“ Ревизии“ е била определена от Директор ТД на НАП- В. Т. за орган по приходите, който може да възлага ревизии по реда на чл.112 от ДОПК. Такава Заповед е издадена след датата на възлагане на ревизия на 15.11.2021 година, но това не може да доведе до извод, че към датата на издаване на ЗВР 12.11.2021 година лицето Ц. М. П. е била определена за орган по приходите, който може да възлага ревизии по реда на чл.112 от ДОПК. Обстоятелството, че на дата 08.11.2021 година Заместник–изпълнителен директор на НАП е определил органи по приходите, за които не се прилагат правилата по чл.8 от ДОПК в това число и Ц. М. П. да осъществяват правомощията си на територията на цялата страна, не може да доведе до извод, че Ц. М. П. е била надлежно оправомощена от Директор ТД на НАП- В. Т. за орган, който може да възлага ревизии, за да може да се приложи спрямо нея правомощието да осъществява

правомощията си на територията на цялата страна. Наред с това обстоятелството, че Директор ТД на НАП- С. със Заповед от 08.11.2021 година е посочил, че функциите на компетентен орган по чл.112,ал.2,т.1 от ДОПК считано от 08.11.2021 година да се изпълняват от поименно изброени служители, посочени в Заповед № 3-ЦУ-3287/08.11.2021 година на Заместник–изпълнителен директор на НАП, измежду които и Ц. М. П. на длъжността – Началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП- В. Т. и И. К. А. на длъжност – Началник сектор „Ревизии“ по никакъв начин не може да обуслови надлежна компетентност на органа, възложил ревизията да възлага ревизии и по отношение на жалбоподателя, защото Директор ТД на НАП- С. не притежава правомощия да определя органи по приходите, които са от друга териториална дирекция да могат да възлагат ревизия на субекти, чиято териториална дирекция е [населено място].“ От друга страна по аргумент от [чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК](#) органът по приходите, който е оправомощен да възлага ревизии следва да бъде определен от териториалния директор на ТД на НАП С. /за процесния случай/, който обаче няма материална и териториална компетентност спрямо органи по приходите, които са на длъжност като такива към друга териториална дирекция -ТД на НАП В. Т./ и съответно не са част от подчинената му ТД на НАП С. - аргумент и от [чл. 11 ЗНАП](#). В тази връзка по силата на Заповед от 08.11.2021 година на Директор ТД на НАП С., не е предоставена надлежно компетентност за възлагане на ревизии на жалбоподателя, тъй като Директор ТД на НАП С. не притежава компетентност за предоставяне на такава спрямо органи по приходите от друга териториална дирекция.

„Наред с това, в цитираните и приложени по-горе Заповеди на Заместник-изпълнителен директор на НАП липсват мотиви и не са представени доказателства каква точно е необходимостта по смисъла на [чл. 10, ал. 9 от ЗНАП](#), която налага органи по приходите от друга териториална дирекция, различна от тази по [чл. 8 от ДОПК](#) да извършат ревизия на лицето, чийто адрес се намира в [населено място]. Това налага извод, че цитираните Заповеди са издадени без да са налице предпоставките за издаването им, още повече делегирането на такива правомощия от Заместник-изпълнителен директор към орган по приходите от териториална дирекция, която не е териториално компетентна спрямо ревизираното лице противоречи и на нормата на [чл. 112, ал. 2 от ДОПК](#), в която изрично е посочено, че ревизията може да се възлага от: 1. органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция; или от 2. изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или определен от него заместник изпълнителен директор - за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски и Изпълнителният директор или негов заместник, които са органи по приходите, могат да възлагат ревизия по отношение на данъчно задължени лица на територията на цялата страна, но така цитираната разпоредба не допуска възможност те да делегират правомощията си към конкретни органи по приходите от съответна ТД на НАП. В съдържанието на цитираната разпоредба не се сочи друго лице, различно от Изпълнителния директор или негов заместник да има правомощието да възлага ревизии по отношение на всички лица, независимо в коя териториална дирекция е седалището им, а конкретните органи по приходите в съответната ТД на НАП, компетентни да възложат ревизионно производство се определят от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. Анализът на цитираната разпоредба сочи, че дадените правомощия в [чл. 112, ал. 2, т. 2 от ДОПК](#) са изрична компетентност на Изпълнителния директор или негов заместник,

предвид което те не могат да бъдат предоставяни другиму.

Следователно в случая, не се установява наличието на предпоставките по [чл. 10, ал. 9 от ЗНАП](#), а именно необходимост ревизията да бъде извършена от органи по приходите от териториална дирекция, различна от тази по седалището на лицето, предвид което органите по приходите, извършили ревизията и издали ревизионния акт, не са били териториално компетентни да извършат ревизията, нито са били надлежно овластени, тъй като заместник изпълнителния директор не е имал нормативно призната възможност да делегира такива правомощия. Изложеното има за последица нищожност на ревизионния акт, тъй като е издаден от некомпетентни органи по приходите от ТД на НАП-В. Т.“/ в този смисъл е РЕШЕНИЕ № 26 ОТ 04.01.2024 Г. ПО АДМ. Д. № 5816/2023 Г., VIII ОТД. НА ВАС, РЕШЕНИЕ № 176 ОТ 09.01.2024 Г. ПО АДМ. Д. № 6611/2023 Г., VIII ОТД. НА ВАС.

„Съобразно хипотезата на, ал. 9 на [чл. 10 ЗНАП](#) не е необходимо командироване на органи по приходите от друга ТД на НАП, тъй като при нея не е налице преминаване на служители от една ТД на НАП в друга, т.е. със смяна на работното място, а само за осъществяване на правомощия по отношение на лицата, за които не важат правилата на [чл. 7, ал. 1](#) и [чл. 8 ДОПК](#), включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа. И в двете хипотези на [чл. 10, ал. 8 и 9 ЗНАП](#) законодателят изрично е посочил, че и преминаването на служители от една ТД на НАП в друга, както и осъществяване на правомощия без смяна на работното място и за части от работното време, може да стане само при необходимост. Без обосноваване на съответната необходимост за прилагане на [чл. 12, ал. 6 ДОПК](#) и [ЗВР](#), и ревизионният акт следва да се приеме, че са издадени от некомпетентни органи. Това обосноваване на необходимостта за прилагане на [чл. 12, ал. 6 ДОПК](#), което е предвидено в [чл. 10, ал. 9 ЗНАП](#), приложим в настоящия казус е задължително, за да не се допуска превратно упражняване на власт. Ако законодателят беше имал предвид единствено и само преценка на органа по целесъобразностоставил то щеше да употреби в [чл. 10, ал. 8 и 9 ЗНАП](#) изразът "по преценка", а не "при необходимост". Липсата на обосноваване какво е наложило да се приложи изключението на [чл. 12, ал. 6 ДОПК](#) предвид изискването на [чл. 10, ал. 9 ЗНАП](#) прави и [ЗВР](#), съответно и ревизионния акт, като издадени от некомпетентни органи по приходите, което води до нищожност на оспорения РА” се сочи в **РЕШЕНИЕ № 2947 ОТ 12.03.2024 Г. ПО АДМ. Д. № 8751/2023 Г., I ОТД. НА ВАС.**

Липсата на териториална и материална компетентност у органа, възложил ревизията и издател на Ревизионния акт, както и липсата на доказателства за компетентност на лицата, които са участвали в ревизионното производство го прави нищожен, защото в най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл.146,т.1 АПК/приложим по

силата на препращащата норма на параграф 2 от ДОПК/.Липсата на компетентност у издателите на обжалвания ревизионен акт, прави последния нищожен, непораждащ правни последици и предпоставя обявяването и.

Съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че актовете и съобщенията в ревизионното производство не са връчени на жалбоподателя и най- вече първата ЗВР, защото е видно, че първата ЗВР е връчена по реда на чл.32 от ДОПК, като са спазени разпоредбите за връчване по този ред. Наред с това, актовете и съобщенията са връчени по реда на чл.29 и следващите от ДОПК- по реда на чл.32 от ДОПК и по реда на чл.30,ал.6 от ДОПК- на електронния адрес на жалбоподателя, при което правото на участие на жалбоподателя в ревизионното производство по никакъв начин не е ограничено. Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че Ревизионният акт е нищожен поради липса на квалифицирани електронни подписи, защото от доказателствата по делото е установено, че всички органи по приходите са притежавали квалифициран електронен подпис.

Предвид действащата от 01.01.2021 г. нова разпоредба на [чл. 160, ал. 5 ДОПК](#), настоящият състав следва да приложи [чл. 173, ал. 2 АПК](#). Визираната разпоредба на [чл. 160, ал. 5 ДОПК](#) е процесуална и при липсата на преходна разпоредба в [ДОПК](#) следва да намери незабавно приложение спрямо всички висящи спорове. На тази плоскост, в нормата на чл.173,ал.1 от АПК, когато въпросът не е предоставен на преценката на административния орган, след като обяви нищожността или отмени административния акт, съдът решава делото по същество. По аргумент от нормата на алинея втора на чл.173 от АПК, извън случаите по ал. 1, както и когато актът е нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Предвид това административната преписка следва да бъде изпратена на Началник сектор „Ревизии“ - С. за извършване на нова проверка от компетентни органи.

Претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят направените разноски в размер на 9425 лева-заплатена държавна такса, депозит за вещо лице и заплатен адвокатски хонорар. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК,Административен съд София- град

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Ревизионен акт № Р-22221421006410-091-001/27.10.2022 година, потвърден с Решение № 65/16.01.2023 година на Директор на Дирекция ОДОП, с който са установени

задълженията на Д. Ц. Д. от [населено място] за Данък върху годишната данъчна основа по чл.17 от ЗДДФЛ в общ размер на 74 491 лева и лихва в размер на 26 516,36 лева за данъчни периоди от 01.01.2016 година до 31.12.2019 година.

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА НАЧАЛНИК СЕКТОР“ РЕВИЗИИ“ ПРИ ТД НА НАП-С. ЗА ИЗВЪРШВАНЕ НА НОВА РЕВИЗИЯ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПРИ ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ ОДОП“ ПРИ ЦУ НА НАП- ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА Д. Ц. Д. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 9425 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ДИРЕКЦИЯ „ОДОП“ ПРИ ЦУ НА НАП- ГР. С..

На основание чл.138 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК, вр. с чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: